

Hvad Byerne angaar, voldte Vurderingerne jo oprindeligt, da dette Spørgsmaal blev taget op — det var allerede saa langt tilbage som i 1911, da vi havde den første Prøvevurdering —, betydelige Vanskeligheder i Retning af at naa til nogenlunde Fastlæggelse af, hvad Værdien var, fordi Grundene ikke var ude i Handel og Vandel. I Byernes Centrum solgtes der meget sjældent Grunde til Nybebyggelse. Sagen voldte os derfor indenfor Vurderingsmyndighederne betydelige Vanskeligheder, men i den Retning er man nu naaet saa vidt, at jeg tror, man kan sige, at vi med mindst lige saa stor Sikkerhed, ja, jeg tør endog sige med større Sikkerhed, kan fastsætte Grundværdien i Byerne selv paa Steder, hvor der saa godt som aldrig eller kun meget sjældent er Grunde at sælge, og hvor man altsaa ikke ad den Vej kan faa Værdien frem.

Ved Loven af 7. August 1922, der indførte Grundvurdering og Skat af Grundværdien til Staten, blev der foretaget nogle Ændringer i Vurderingsmyndighedernes Sammensætning. Man fik saaledes en Melleminstans. Tidligere havde man Vurderingsraadene, altsaa 2 Mænd i hvert Vurderingsdistrikt, valgte af Kommunalbestyrelsen, og en Formand for flere saadanne Vurderingsdistrikter, og oven derpaa havde man Over-Skyldraadet, der var ingen Melleminstans. Nu kom der en saadan, Skyldraadene, der vælges indenfor hvert Amt. Jeg husker ikke, om der er nogen Undtagelse, men Regelen er den, at der i hvert Amt er et Skyldraad, der bestaar af Vurderingsmændene for Amtet. Denne Bestemmelse vil sikkert faa overordentlig stor Betydning, hvis dette Lovforslag gennemføres. Amtskommunerne danner en Skatteenhed ligesom Sognekommunerne, og set ud fra denne Lovs Bestemmelser vil det være tilstrækkeligt, naar Vurderingen med Hensyn til Amtsskatten indenfor hver Amtskommune er ensartet. Og er der Ensartethed indenfor hver Amtskommune, vil der ogsaa være det indenfor hver Sognekommune. Og jeg vil da ogsaa antage, at det letteste — og vist ogsaa det, der de færreste Gange har været Forskel paa — vil være Vurderingen indenfor Sognekommunen, som jo ogsaa danner en Skatteenhed. Navnlig hvis dette Lovforslag ophøjes til Lov, og man ved, at man foruden at vurdere til Statsgrundskyld ogsaa skal vurdere til Amtgrundskyld og til Sognegrundskyld, nærer jeg ingen Betænkelighed med Hensyn til Vurderingernes Ensartethed indenfor disse Omraader, og da Amts- og Sognekommunernes Ejendomsskatter allerede i Øjeblikket er større end Ejendoms-

skatterne til Staten og naturligvis fremdeles vil være det, synes jeg, at det er af den allerstørste Betydning, at vi fik denne Melleminstans, som sikkert nok skal sørge for, at Vurderingen bliver ensartet. Det er jo det væsentligste i alt Skattevæsen, at de forskellige Skatteydere beskattes indbyrdes ens, og da Grundskylden, som jeg allerede har sagt, ikke skal danne Grundlaget for Formueskatten eller anden Statsskat, vil der heller ikke være nogen som helst Tendens i Retning af at holde disse Skatter paa et andet Grundlag end det rigtige.

Saa er der naturligvis Statsskatten tilbage, men det maa blive Over-Skyldraadets Sag at sørge for, at Grundlaget for Beskatningen af Grundværdien til Staten bliver saa ensartet som muligt. Meget er imidlertid naaet, hvis man opnaar Ensartethed indenfor hvert Amt. Jeg mener derfor, at Bestemmelsen i § 5 om Vurderingen af Grundværdien til Statsskat og Bestemmelserne om Oprettelse af en Melleminstans, disse Skyldraad, vil være Tvivlere en Garanti for, at der ikke er stor Grund til at nære Frygt for, at Vurderingerne ikke skulde være rigtige indenfor Amtene. Der er ingen Sandsynlighed for, at der vil være et Grundlag for en saadan Tvivl. Med Hensyn til Statsskatten er der jo det at sige, at der vil naturligvis Over-Skyldraadet bestræbe sig for hele Landet over at faa denne Skat saa rigtig som muligt, men er den rigtig indenfor hvert Amt, er det heller ikke saa vanskeligt at passe Amtene af efter hverandre, saa ogsaa i Retning af at faa Statsskattens Grundlag rigtigt mener jeg, at der er en udmærket Basis i Loven af 1922.

Naar man taler med Folk om kommunale Skatter, er det jo først og fremmest Ligningsprocenten, de spørger om. Jeg havde et morsomt Tilfælde forleden Dag. Ude i vor Kommune skulde vi have en ny Lærerinde. Hun kom og besøgte os og foruden at spørge, hvorledes Stillingen i det hele taget var for Lærerinden i vor Kommune, kom hun til sidst med det Spørgsmaal: Hvad er Ligningsprocenten? Hvad er Skatten herude? Det viste sig, at hun i vor Kommune kun skulde betale Halvdelen af, hvad hun betalte i den Købstad, hvor hun nu er ansat. Det er jo et Forhold, som er meget almindeligt mellem Købstæder og Landkommuner, og som for en væsentlig Del er en Følge af, at man i Købstæderne kun har meget ringe Ejendomsskat, den allervæsentligste Del af Skatteindtægten der kommer gennem Skat paa Formue og Lejlighed, altsaa paa Indkomsterne, og det er jo indlysende, at saa